

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

DE WARE VRIEND
(Il vero amico)

komedie in drie bedrijven

door

Carlo Goldoni

Bewerking : Paul de Smet

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2008
Nr.1045

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ACHT tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagkaart die, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *DE WARE VRIEND* op te voeren moet de naam van auteur *CARLO GOLDONI* ; *bew. Paul de Smet* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

© 1987 Toneelfonds J. Janssens/Paul de Smet
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

P E R S O N A G E S .

FLORINDO	vriend van Lelio
TRIVELLA	knecht van Florindo
LELIO	neef van Beatrice
BEATRICE	tante van Lelio
ROSAURA	dochter van Ottavio, verloofde van Lelio
OTTAVIO	vader van ROSAURA
TRAPPOLA	knecht van OTTAVIO
COLOMBINA	meid van Rosaura

(3 dames - 5 heren)

T I J D .

Bologna - Italie 1750

E E R S T E B E D R I J F.

E E R S T E T A F E R E E L.

(De slaapkamer van Florindo in het huis van Lelio. Een open-
geslagen bed, een stoel met kledingstukken eroverheen, een
kamerjas.)

E E R S T E T O N E E L.

(Florindo alleen)

FLORINDO: (half aangekleed, loopt heen en weer, praat bekom-
merd tot zichzelf) Moed houden jongen! Vriendschap
voor alles! Eigen gevoelens, eigen voldoening: een ech-
te vriend moet alles kunnen offeren, zelfs het leven,
als dat nodig mocht blijken... (roept) Trivella!

T W E E D E T O N E E L.

(Florindo, Trivella)

TRIVELLA: Signor?

FLORINDO: Haast je! Maak mijn koffers klaar, loop naar de
uitspanning en bestel een plaats in de postwagen voor
vanmiddag.

TRIVELLA: Waar naar toe, signor?

FLORINDO: Venetië! Ik keer terug naar mijn bakermat.

TRIVELLA: Zo ineens? Lieve hemel, is er iets voorgevallen?
Een ongeluk? Een ruzie?

FLORINDO: (kleedt zich aan tijdens dialoog) Dat vertel ik
je wel, onderweg. Op dit moment kan ik niets loslaten.

TRIVELLA: Neem me niet kwalijk, signor, maar u weet, dat uw
eerbiedwaardige oom mij opdracht heeft gegeven u te
vergezellen, en me heeft opgelegd: "over u te waken".
Daarom bezweer ik u, signor, deel mij de oorzaak mee
van uw onverwacht besluit.

FLORINDO: Later, later, mijn beste. Alles op zijn tijd. Doe
maar wat ik je vraag. Ga een rijtuig bespreken.

TRIVELLA: Weten uw gastheren dat u afreist?

FLORINDO: Nog niet. Ik breng hen straks op de hoogte. Ik be-
tuig hun mijn dank en ik hoepel op.

TRIVELLA: Wat moeten ze wel niet denken van zoveel haast?

FLORINDO: Ik zal zeggen... dat een brief van mijn oom me on-
verwijld terugroept.

TRIVELLA: Ik vrees dat uw vertrek signora Beatrice erg zal
ontgoochelen...

FLORINDO: Alle respect voor signora Beatrice, als de tante
van Lelio. Maar voor haar liefde bedank ik!; Het is
tè gek, op haar leeftijd!

TRIVELLA: Het zal signor Lelio verdriet doen.

FLORINDO: Dat weet ik. Lelio is mijn dierbaarste vriend.
Voor hem ben ik naar Bologna gekomen. In Venetië leef-
de hij als een broer in mijn huis. We hebben elkaar
eeuwige vriendschap gezworen. Hij heeft me al een
maand te gast en, al is hem dat zeker niet te veel, ik
kan niet langer blijven.

TRIVELLA: U wilt toch niet weg vooraleer signor Lelio thuis-
komt?

FLORINDO: Is ie niet thuis?

TRIVELLA: Nee.

FLORINDO: Weet je misschien waar ie dan wel kan zijn?

TRIVELLA: Ik meen gehoord te hebben dat ie naar zijn verloof-
de wou, naar signora Rosaura, om haar een ring aan te
bieden.

FLORINDO: Dat is een tegenvaller. Geduld dan maar. Wat sta
je daar te drentelen? Toe, vriend: het rijtuig. Het
is bijna middag.

TRIVELLA: U loopt wel wat vooruit vandaag, meester: het is
pas negen. U kunt gerust signor Lelio nog opzoeken in
het huis van signora Rosaura.

FLORINDO: Geen tijd daarvoor, man. Ik mag hier geen minuut
langer blijven.

TRIVELLA: Ik veroorloof me op te merken meester, signora Ro-
saura lijkt me wel heel lief voor u. Het zou me niet
verwonderen als u van haar hield.

FLORINDO: Verdorie, Trivella, ga je me nog lang pesten? De postwagen jongen, de wagen!

TRIVELLA: Wat bent u toch zenuwachtig! En vanwaar die kleur?

FLORINDO: Je hebt me verstaan? Ik heb je mijn orders gegeven: voer ze uit!

TRIVELLA: Ik ga al. (wil weg)

FLORINDO: Waar ga je heen?

TRIVELLA: Naar de uitspanning.

FLORINDO: (in de war) Wat? Wacht even...

TRIVELLA: Zoals u verkiest, signor.

FLORINDO: (nog steeds verward) Eh... zorg voor goeie zitplaatsen...

TRIVELLA: Zoals gewoonlijk, signor. (wil gaan)

FLORINDO: Ja... eh... en als je signor Lelio mocht ontmoeten, deel hem dan mee dat ik vertrek.

TRIVELLA: Dat zal ik doen. (wil af)

FLORINDO: Waar zou je hem kunnen vinden?

TRIVELLA: Bij zijn verloofde.

FLORINDO: Bij signora Rosaura?

TRIVELLA: Bij signora Rosaura.

FLORINDO: Als je haar ziet, breng haar dan mijn groeten.

TRIVELLA: Moet ik haar ook zeggen dat u afreist?

FLORINDO: Nee, nee, nee! (Trivella wil af) Of liever: ja! ja!

TRIVELLA: Wat moet ik nu eigenlijk?

FLORINDO: Wel, zeg haar... of nee, zeg maar helemaal niets.

TRIVELLA: U wilt er toch niet van tussenuit muizen, zonder dat ze ergens van weet?

FLORINDO: Dat hangt ervan af hoe je... Goeiegod, ik hoor de stem van signora Beatrice! Dat ontbrak er nog aan.

TRIVELLA: Wat wilt u tenslotte dat ik doe, signor?

FLORINDO: Wel, wacht even, of nee... En val me nu toch niet voortdurend lastig met je vragen! Verdorie, je bent groot genoeg om te weten wat je te doen staat!

TRIVELLA: Goed, dan blijf ik nog even.

FLORINDO: Ja. Maar nee! Loop onmiddèllijk om plaats en te bespreken! Vooruit!

TRIVELLA: Zoals u wilt. (af)

DERDE TONEEL.

(Florindo alleen, dan Beatrice)

FLORINDO: Ik kan er niet van tussen: ik moet op zijn terugkeer wachten. Zonder mijn vriend Lelio omhelsd te hebben kan ik onmogelijk vertrekken. En Rosaura? Moet ik weg zonder haar nog eens terug te zien en vaarwel te zeggen? Ik word heen en weer geslingerd tussen twee gevoelens: vriendschap en liefde. De vriendschap mag ik volgen, de liefde moet ik onverbiddelijk tot zwijgen brengen. (er wordt geklopt) Dat is signora Beatrice. (trekt kamerjas aan) Ik mag haar van mijn gevoelens niks laten merken.

BEATRICE: (op zeurderige toon) Goeie morgen, signor Florindo. Goed geslapen?

FLORINDO: Uitstekend, dank u, signora. Het verheugt me u hier te zien. Ik moest u juist spreken.

BEATRICE: Waarmee kan ik u aangenaam zijn, signor?

FLORINDO: Ik wou u mijn dank betuigen voor de aangename uren en de vele attenties die ik in dit gastvrije huis genoten heb. Het zou me plezieren als ik er enige wederdienst kon voor betonen. Misschien wilt u me met een boodschap in Venetië belasten?

BEATRICE: Hoezo? In Venetië? Wanneer?

FLORINDO: Zo dadelijk. De postwagen is besteld.

BEATRICE: Dat meent u niet?

FLORINDO: Een brief van mijn oom roept me onmiddellijk terug.

BEATRICE: Is mijn neef daarvan op de hoogte?

FLORINDO: Nog niet.

BEATRICE: Hij laat u nooit gaan!

FLORINDO: Ik hoop ten zeerste dat hij me niet zal beletten te vertrekken.

BEATRICE: Als dat zo is, zal ik van mijn kant niets onverlet laten om u hier te houden!

FLORINDO: U bent wel erg beslist, signora. Om welke reden wilt u me kost wat kost hier houden?

BEATRICE: (gaat uitnodigend op het bed zitten) Ach, signor Florindo, dat weet u toch? U weet toch welke liefde er gloeit in mijn hart?

FLORINDO: Echt, signora, ik voel me zeer vereerd... maar, heus... ik verdien die gunst niet.

BEATRICE: (neemt een nog meer uitnodigende houding aan) Toch wel: ik schenk u mijn liefde. Het is uw plicht ze te aanvaarden!

FLORINDO: (a parte) Dit onverhoopte geschenk brengt me in verlegenheid.

BEATRICE: Het is uw plicht mijn liefde te beantwoorden. Een vrouw die haar schaamtegevoel overwon en haar hart zo argeloos blootgeeft, verdient geen smadelijke onverschilligheid...

FLORINDO: Maar, signora, als het me geoorloofd is: ik heb u niet verplicht te spreken...

BEATRICE: Wie heeft er dan mijn hart veroverd? Ik heb het een maand lang in bedwang gehouden: ik hou het niet langer uit!

FLORINDO: (half a parte) Waarom hebt u het dan nog niet één dag langer volgehouden!

BEATRICE: Ik heb er trouwens helemaal geen spijt van, dat ik gesproken heb. Liefde dwingt liefde af. Ik hoop vast dat u vroeg of laat aangestoken wordt door mijn gloed.

FLORINDO: Wellicht... Het spijt me erg, signora, maar nu moet ik absoluut weg...

BEATRICE: (zucht)

VIERDE TONEEL.

(de vorigen, Lelio)

LELIO: (komt gehaast op) Wat vertelt je knecht me daar?

BEATRICE: (opgemonterd, wipt van het bed) Lelio!

FLORINDO: (a parte) Goddank! Zo kom ik hier misschien nog vlug weg.

LELIO: Je meent het toch niet dat je ons wilt verlaten?

FLORINDO: In naam van de vriendschap, Lelio, dring niet verder aan.

LELIO: Wat is er aan de hand? Ik kan je toch zomaar niet laten weggaan zonder dringende reden?

BEATRICE: Dat zou ik geloven! Ik hoop dat je krachtig tegen zijn gril opkomt, want het is niets anders dan een soort "misplaatste bescheidenheid" die hem aanzet om te vertrekken. Hij probeert ons wijs te maken dat - vermits hij hier nu al een maand vertoeft - hij niet langer wenst te storen... en meer zulke onzin. Hoe is het Gods mogelijk! Is hij hier dan niet als een kind aan huis?

LELIO: Dat weet je toch, mijn beste Florindo? Je merkt toch dat je aanwezigheid ons niet hindert? Integendeel!

FLORINDO: Dat weet ik, mijn waarde. Maar nogmaals, dring niet verder aan. Het is niet mogelijk...

LELIO: (ontgoocheld) Waarlijk...

BEATRICE: (tot Lelio) Vraag hem dan toch waarom!

LELIO: Mag ik dan ten minste weten waarom je zo absoluut weg wilt?

FLORINDO: Ik heb bericht gekregen uit Venetië, dat mijn oom zwaar ziek ligt, en ik wilde hem graag nog eens zien. Men kan nooit weten, op zijn leeftijd...

BEATRICE: Kijk, hij praat er zich al in! Daarnet zei ie dat hij teruggeroepen werd door een "brief" van zijn oom.

FLORINDO: Precies.

BEATRICE: Mensen die op sterven liggen schrijven toch geen brieven meer?

FLORINDO: Dan heb ik me zoëven verkeerd uitgedrukt: ik bedoelde: een brief over mijn oom.

BEATRICE: Te laat, te laat! U zit gevangen!

FLORINDO: Werkelijk, ik verzeker u...

BEATRICE: Toon ons dan die brief!

FLORINDO: U mag me toch op mijn woord geloven?

BEATRICE: Zie je daar die kleine huichelaar? Hij durft niet bekennen dat hij er uitmuist omdat ons gezelschap hem verveelt.

LELIO: Is dat waar, vriend?

FLORINDO: Maar nee, maar nee toch! Ken je me dan niet beter?

BEATRICE: In ieder geval, signor Florindo, ik reken erop dat ik u nog terugzie alvorens u afreist? Tot weerziens dan. (a parte, terwijl ze het toneel verlaat) Als ik hem nog eens over vier ogen te spreken krijg zal ik ervoor zorgen dat hij mijn liefde niet langer weerstaat.

VIJFDE TONEEL

(Florindo, Lelio)

FLORINDO: Beste Lelio, vergeef me mijn haast: ik moet absoluut weg. Je kunt me geen betere blijk van vriendschap geven dan erin te berusten.

LELIO: Goed. Dan dring ik niet langer aan. Een laatste verzoek, als ik mag?

FLORINDO: Op voorhand toegestaan!

LELIO: Best. Dan vertrek je pas morgen.

FLORINDO: Ik kan nu wel niet meer nee zeggen, al komt het me erg slecht uit.

LELIO: Mij zoveel te beter: ik heb je nog nodig vandaag.

FLORINDO: Dat is een troost. Waarmee kan ik je behulpzaam zijn?

LELIO: We zullen maar recht op ons doel af gaan. Je weet dat ik met signora Rosaura verloofd ben.

FLORINDO: (a parte) En of ik het weet.

LELIO: Je kent ook mijn geldelijke toestand. Je weet dat hij eerder zorgwekkend is. Haar bruidschat zou mij en mijn familie er weer bovenop helpen. Let wel, ik handel niet in de eerste plaats uit eigenbelang. Ik hou werkelijk veel van haar. Ze is een bekoorlijk meisje.

FLORINDO: Ik ongelukkige!

LELIO: Zei je iets? Vind je haar niet mooi en bij de pinken?

FLORINDO: Meer dan ik zeggen kan.

LELIO: Aanvankelijk vlotte alles best. Maar sedert enkele dagen is er iets veranderd in haar houding. Ze blijft afzijdig en koel... Ik heb gepoogd te weten te komen wat er haperde. Vergeefs, ze bleef ondoorgrondelijk.

FLORINDO: Kom, kom, je beeldt je dat allemaal in. Nonsens. Meisjes hebben hun kuren. Ze hebben van die dagen. Laat die bui maar overdrijven, dan klaart de hemel vanzelf weer op.

LELIO: Wispelturig zijn ze, dat mag je zeggen!

FLORINDO: En wij trouwens? Gebeurt het niet dat wij somber gestemd zijn, dat het ons zwaar valt om te praten, zelfs met iemand die ons lief is? Waarom zou een meisje altijd moeten giechelen en vrolijk zijn?

LELIO: Toch ben ik er niet gerust in. Ik wou je vragen mij een dienst te bewijzen. Je zou haar moeten polsen, haar over mij aan het praten krijgen.

FLORINDO: Al wat je wilt, Lelio, maar dat niet! Ik voel er helemaal niks voor om signora Rosaura nog terug te zien.

LELIO: Wat bedoel je? Je wilt toch niet weg zonder afscheid te nemen van een familie waar je bijna dagelijks aan huis bent geweest? Rosaura's vader heeft je behandeld als een echte vriend des huizes!

FLORINDO: Dat wel. Maar helaas! Geen tijd. Het zou vriendelijk van je zijn als je haar mijn groeten wou overbrengen...

LELIO: Maar je vertrekt pas morgen! Je hebt al de tijd van de wereld.

FLORINDO: Alles wel overwogen zou ik toch best vandaag afreizen.

LELIO: Pardon, je hebt me je woord gegeven.

FLORINDO: Zeker, om nog wat bij jou te zijn. Niet om bezoeken af te leggen.

LELIO: Heb je dan een speciale reden om Rosaura te ontwijken?

FLORINDO: Hoe is het mogelijk! Ben ik dan niet je vriend en een man die weet wat eergevoel betekent?

LELIO: Of heb je misschien onenigheid gehad met haar vader?

FLORINDO: Absoluut niet. Is het dan niet meer dan redelijk dat ik mijn laatste avond ongestoord bij jou wil doorbrengen?

LELIO: Ik dacht het omdat haar vader, signor Ottavio, zo'n afschuwelijke oude vrek is. Hij zou een stuiver in twee bijten.

FLORINDO: Ja. De man wordt oud, en ieder heeft zijn gebreken. Laat hem dan een beetje schraperig zijn, op een gegeven moment komt het immers allemaal signora Rosaura ten goede.

LELIO: Als hij je gekrenkt heeft wil ik het weten! Wie mijn vriend beledigt, beledigt mij!

FLORINDO: Waar haal je dat toch vandaan? Tussen signor Ottavio en mij gaat alles best.

LELIO: Dan staat niets een bezoek in de weg!

FLORINDO: Toch ga ik er liever niet naar toe.

LELIO: Moet ik dan besluiten dat Rosaura je enig leed berokkend heeft?

FLORINDO: Komaan, ze zou geen vlieg kwaad doen!

LELIO: In dat geval zie ik echt niet in waarom je zo halsstarrig blijft weigeren. Zullen we samen gaan?

FLORINDO: Nee, dat liever niet. (a parte) Ik raak er niet onderuit. Ik moet erheen. (tot Lelio) Ik ben wat in de war, en helemaal niet in stemming om op bezoek te gaan. Maar om jouwentwil zal ik het doen.

LELIO: Zo wil ik het horen! Tracht het gesprek op mij te brengen, en Rosaura uit te horen. Probeer het goed te

praten als ik haar onvrijwillig mocht ontstemd hebben.
En zo ze van plan lijkt met mij te breken, laat haar dan
goed verstaan dat: wie me niet wil - me ook niet verdient!

FLORINDO: Je weet dat ik maar een pover diplomaat ben...

LELIO: Ik weet integendeel dat jij al de nodige gaven bezit
om deze zaak tot een goed einde te brengen. Ik kan me
op geen beter vriend verlaten.

FLORINDO: Ik zal mijn best doen.

LELIO: Laten we dan gaan. Ik loop een eindje met je mee.
Mijn geluk ligt in jouw handen. Ben je klaar? Ik ben
dadelijk terug.

FLORINDO: Ik wacht buiten op je. Het zal me goed doen een
luchtje te scheppen. (Alleen, trekt de rest van zijn
kleren aan) Ik zal me gedragen zoals het een echte
vriend betaamt: mijn hart moet ik het zwijgen opleg-
gen. Vriendschap voor alles. (af)

TWEEDE TAFEREEL.

(Een kamer in het huis van Ottavio)

ZESDE TONEEL.

(Ottavio, nadien Trappola)

OTTAVIO: (loopt door de kamer, scharrelt enkele eindjes touw
en een stukje papier van de grond) Kijk maar 's aan!
Alles wordt verkwist in dit huis. Waar zouden we aan
toe zijn als ik er niet was om de boel bij elkaar te
houden?

TRAPPOLA: (komt gezwind zwaaiend met een boodschappenmand de
kamer in)

OTTAVIO: Wil je wel eens oppassen, wildebras! (staat Trappola
in de weg)

TRAPPOLA: Laat me gauw door, anders staat het vuur voor niets
te branden.

OTTAVIO: Het vuur? Uilskuiken, wie heeft jou opdracht gegeven
vuur te maken? Er is in heel het huis niemand te be-
kennen. Je mag wel eens wat zuiniger met hout omsprin-
gen!

TRAPPOLA: Vervloekte gierigheid!

OTTAVIO: Gierigheid, ja! Maar als ik er niet was zaten we morgen op straat. Dan was het uit met je hier vet te vreten.

TRAPPOLA: (terwijl hij doorloopt, a parte) Arme snul. Hij vriest nog liever dood dan een stuiver uit te geven!
(af)

ZEVENDE TONEEL.

(Ottavio alleen)

OTTAVIO: Wat mompel je daar? Onbeschofte knuppel! Schurk zonder ingewanden! Wat een ellende! Niemand in dit huis om me op te beuren. Op de koop toe moest mijn dochter verliefd geraken. Waar is de tijd toen de ouders hun dochters verkochten: hoe mooier hoe duurder! Dan had haar schoonheid me tenminste nog iets opgebracht. Nu kost ze me de ogen uit de kop. En het is al bij al, nog het beste, dat ik haar zo spoedig mogelijk aan de man breng, anders komt er géén einde aan het geldverbrassen in dit huis.

ACHTSTE TONEEL.

(Ottavio, Rosaura)

ROSAURA: Dat de hemel u een mooie dag moge gunnen, vader.

OTTAVIO: De mooie dagen, dat is voorbij, meisje.

ROSAURA: Scheelt er wat?

OTTAVIO: Er wordt geen stuiver meer verdiend. Alle dagen vertier en kermis: zo moeten we wel achteruit boeren, de straat op.

ROSAURA: Maar heel Bologna roemt uw rijkdom!

OTTAVIO: Ik, rijk? God vergeve het je, meisje: maar de tong die zulke laster rondkraamt moest verdorren!

ROSAURA: Daarmee zeggen ze toch geen kwaad?

OTTAVIO: De wereld is slecht, kind. Als ze dat zeggen is dat omdat ze er niks venijnigers op weten. Beeld je toch eens in waar we aan toe zijn als dergelijke praatjes ingang vinden? We zullen hier geen minuut langer veilig zijn. Dieven en inbrekers zullen op ons afkomen! Lieve hemel! Ik moet de sloten laten verstevigen en grendels bijzetten. Weeral kosten. Waar moet ik het geld halen?

ROSAURA: Zitten we dan zo dicht bij de ellende?

OTTAVIO: Kindje, heb je door ooit aan getwijfeld?

ROSAURA: Maar, vader, waar zult u dan de bruidschat vandaan halen om me uit te huwen?

OTTAVIO: Ik doe er 's nachts geen oog meer van dicht.

ROSAURA: Is er dan geen hoop meer?

OTTAVIO: Helemaal wanhopig is de zaak nog niet.

ROSAURA: Ja of nee: zal er een bruidschat zijn of niet?

OTTAVIO: Hij zal er wel moeten zijn.

ROSAURA: Twintigduizend pond.

OTTAVIO: Lieve kind, scherm niet met zulke getallen. Ik besterf het nog!

ROSAURA: Maar, vader, op één of andere dag moet ik toch van u erven?

OTTAVIO: (krijgt een schok) Erven? Wat erven? Maar, ongelukkig kind! Om twintigduizend pond bijeen te scharrelen moet ik alles verkopen wat ik op aarde bezit. Ik word een bedelaar! Erven! Breng dan al kinderen groot! Om een handvol geld, snakken ze naar het uur van je dood! Help me dan liever meteen om zeep! Ik, rijk? Zet dat toch uit je hoofd, sukkel. Ik word straatarm; mijn laatste duit neem je mee in je bruidskorf. Na mijn dood hoef je op niks meer te rekenen.

ROSAURA: Wat steekt er dan in die kist die in de muur gemetseld zit? En waarom staan er drie sloten op en controleert u ze tweemaal per dag?

OTTAVIO: Ik, een geldkist? Meisje, vertel toch niet zo'n af-